

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

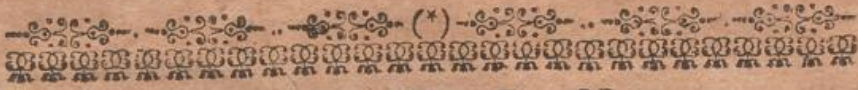
Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

Index Disputationum, Et Sectionvm, Cvm Earvm Svmhariis, in
commodiorem usum legentium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

I N D E X

DISPUTATIONUM,
ET SECTIONVM,
CVM EARVM SVMMARIIS,
in commodiorem usum legentium.

DISPUTATIO I.

De quidditate, seu natura Privilegiorum.

SECTIO I.

Quid, & quotuplex sit Privilegium, quæ ejus proprietates? pag. 1.

1. Explicatur quid sit Privilegium, & quomodo operetur contra jus cõmune.
2. Divisiones Privilegiorum proponuntur, explicaturq; qualiter omnes reducantur ad Privilegia realia, vel personalia.
3. Expenditur quid sit Privilegium reale, quid personale?
4. Privilegium reale transit de persona in personas; personale cum ipsa persona finitur.
5. In dubio, an Privilegium sit personale, vel reale, expenditur quid judicandum.
6. Privilegia, quæ sunt pure favoabilia, & merum beneficium, & quæ sint odiosa, & quid includant?
7. Fere omnia Privilegia concessa primò, & per se Religionibus, Communitatibus, Ecclesiis, Prelatis, vel Dignitatibus & Officijs, cum sint realia, sunt perpetua, & transeunt in Successores.

SECTIO II.

De Privilegiorum interpretatione, & ampliatione. pag. 3.

1. Privilegium mere gratiosum, & quod nulli nocet, latissime est interpretandum; secundum quod proprietates verborum patitur, sive naturalis sive civilis, expenditur etiam, quid hoc sit?
2. Privilegia realia Regularium etiam si contrariantur juri communi late interpretanda sunt, cujus datur ratio.
3. Quando Privilegium conceditur motu proprio, etiam si sit contra jus commune, extenditur, & si cum clausula ex certa scientia, vel, de plenitudine potestatis, extenditur etiam in damnum tertij; sed quomodo id debeat intelligi, explicatur infra disp. de confirmatione, & derogatione Privilegiorum.
4. Privilegia concessa primò & per se in favorem Regularium, & Ecclesiasticorum, etiam si aliquando videantur odiosa aliquibus, cum hoc sit per accidens, non debet attendi, assignatur ratio, quod maxime tenet in privilegij, quæ animarum favorem concernunt, & alijs, quæ jus commune videntur ledere.
5. Imò prædicta Privilegia cum tali lesione reputari debent absolute favoabilia, quia vel non invenitur in tali casu

(†† 2) lesio.

tasio juris, vel non attenditur à Principe; cuius assignatur optima ratio.

6. Solvitur quedam obiectio ex duplici loco D. Thom. notatu digna.

7. Adducuntur aliqua Decreta Pontificum concedentia Regularium privilegia lato modo esse interpretanda, & in favorem eorundem, quando aliquod dubium oritur ex ambiguitate verborum, neque ad hoc attendi debent rigores, sed apices à Iurisperitis observati, sed amplianda sunt ex bono & aequo.

8. Dubitatur, quis possit privilegia dubia interpretari?

9. Interpretatio duplex: authentica, & doctrinalis, hac à viris doctis fieri potest, etiam si in clausulis Bullarum continentur verba: Nemini liceat ipsas aliter declarare, seu interpretari; vel sublatà potestate aliter interpretandi, & determinandi; illa verò à solo Principe concedente, vel à Successore, seu ab habente potestatem delegatam fieri valet.

10. Adeo vera est præfata Doctrina prima partu, ut circa clausulas Tridentini possit praticari, & de facto praticatur, adducuntur exempla ex ipso Tridentino.

11. Adducuntur alia exempla manifesta.

12. Stabilitur magis præcedens Doctrina.

13. Interpretatio authentica obligat in conscientia, est enim quasi nova lex. Doctrinalis licet non obliget, securas tamen reddit conscientias, si à viris doctis fiat.

14. Privilegia Regularium non possunt interpretari authenticè, neque ab Episcopis, neque ab Archiepiscopis, neque ab alijs Prælatu Ecclesiasticis, hoc enim est

illis prohibitum à Romanis Pontificibus.

15. Quando dubitatur, an Privilegium sit revocatum, vel non, dicendum est, non esse revocatum ex Privilegio Alexandri VI.

16. Prælati Regulares habent privilegium interpretandi authenticè sua privilegia pro suis subditis.

17. Possunt Prælati Regulares auctoritate Apostolicâ dubia tam sua Regula, quàm suorum privilegiorum, in beneficium suorum subditorum declarare.

18. Probatum prædictam declarationem posse facere Prælatos authenticè, & juridicè.

19. Solùm tamen habet vim dicta declaratio pro suis subditis.

20. Est etiam facienda præfata interpretatio, seu declaratio prudenter, & cum consilio peritorum, & extenditur ad Vicarios Conventuum. Possunt etiam ipsi Prælati limitare, restringere, imò etiam tollere pro suis subditis usum privilegiorum auctoritate Apostolicâ.

S E C T I O III.

De regulis rectè interpretandi Privilegia, jura, & alia decreta Pontificia. pag. 10.

1. Conjectura interpretandi supra dicta, præcipuè ordinantur ad cognoscendam voluntatem Principis concedentis; & in primis debet attendi favor Privilegiati, & læso alterius.

2. Secundo, attendenda est causa, quæ movit Pontificem ad concedendum privilegium.

3. Tertio, inspicci debet tenor privilegij.

4. Quarto, in Bullis, & Privilegijs præ-

sim pars dispositiva, quàm narrativa attendenda est.

5. Quintò, quando mens Pontificis non apparet à verosimili, indaganda est.

6. Sextò, quando quis in dubijs utitur epicheia, debent temperari in legibus rigores juris, & procedere de bono, & a quo.

7. In dubijs legum, & privilegiorum recurrendum est ad conditorem earum pro declaratione authentica, nisi periculum sit in mora; & hoc quando non adest delegatus: si enim adest, etiam presente legulatore poterit talia dubia interpretari.

8. Ad interpretationem prefatam multum juvat cognitio clausularum, privilegiorum, & legum.

S E C T I O I V.

De Autoritate Eminentissimorum Cardinalium. pag. 12.

1. Pro declarationibus, seu decretis Eminentissim. Card. adsunt aliqua scitu dignissima ab Urbano VIII. petita.

2. Sine prædictis conditionibus non est adhibenda fides certa prædictis declarationibus, & decretis; potest tamen adhiberi fides probabilis, si à viro fide digno referantur.

3. Dubitatur, an dictæ declarationes, seu decreta obligent in conscientia. Refertur sententia multorum affirmantium, solum esse doctrinales, sed quia magna auctoritatis, regulariter sunt sequenda, sed in rigore non obligant.

4. Refertur sententia affirmans habere vim legum, & si ligare conscientias.

5. Utendum est distinctione, & quan-

do sunt confirmatæ à Pontifice, obligant, quia habent vim legis; si verò confirmationem Pontificis non habeant, minime obligant, licet ut probabilissime sequenda, dum tamen in eis inveniantur conditiones ab Urbano VIII. requisiti.

6. Aliqui volunt non indigere hujusmodi declarationes nova publicatione, sed oppositum tenendum est.

7. Unde sine dictis conditionibus, & sine publicatione non habent vim legis obligantis; & quando dantur etiam cum illis, & confirmatione Papa pro aliquo casu particulari, solum obligant pro illo, neque extenduntur ad alios etiam similes, nisi exprimat in ipsis decretis.

8. Quando dubitatur de auctoritate harum declarationum, post factam sufficientem diligentiam, non obligant, si verò dubitetur de sufficienti publicatione, affirmant aliqui obligare, sed probabilius est oppositum.

9. Refertur sententia particularis cujusdam Authoris in presenti dubio in duas partes divisa.

10. Roborat idem Author suam sententiam.

11. Respondet ipse cuidam objectioni. Prima pars hujus sententiæ verissima est. Secunda verò si intelligatur de confirmatione Pontificis in forma communi, est probabilis; si autem intelligatur de confirmatione in forma specifica, rejicienda.

12. Etiam si dictæ declarationes sine authentica, confirmata, & publicata, si non includant derogatorias Privilegiorum antecedentium, illa non revocant.

DISPUTATIO II.

De Communicatione Privile-
giorum inter Regulares.

S E C T I O I.

De diversitate Religionum commu-
nicantium in Privilegiis. pag. 16.1. Explicatur qua sint Religiones
Mendicantes.2. Religiones Mendicantes ad invi-
cem qualibet communicat in Privilegijs
aliarum.3. Refertur amplissima communica-
tio PP. Prædicatorum non solum de concessis,
verum & concedendis.4. Refertur communicatio Minorum
de concessis, & de concedendis.5. Religiosi Mendicantes participant
etiam omnia Privilegia non Mendican-
tium, Monachorum, Congregationum,
Confraternitatum, & aliorum piorum
locorum, non secus, ac si cuilibet Ordini
Mendicanti omnia in specie, & nomina-
tim concessa essent; & idem est de confir-
mationibus, & innovationibus Privilegio-
rum juxta dicenda infra.6. Moniales Ordinum Mendicantium,
sive subdantur proprijs Religiosis, sive
non, participant, in quibus sunt capaces,
omnia Privilegia Fratrum, sicut & Fra-
tres etiam communicant Privilegia con-
cessa Monialibus, sive illa adepti sine per-
suis Regulares, sive non.

7. Referuntur de hoc varia Privilegia.

8. Hodie serè omnes Religiones Men-
dicantes, & etiam Monachales partici-
pant omnia Privilegia Mendicantium, &non Mendicantium, referuntur Privile-
gia harum Religionum.

S E C T I O II.

De modo communicationis Privile-
giorum. pag. 241. Explicatur modus, quo præfata Religi-
ones participat Privilegia Societatis IESU
sine licentiæ priorum Prælatorum.

2. Refertur sententia negans.

3. Defenditur ut serè certa sententia
affirmans.4. Confirmatur eadem sententia af-
firmans.5. Refertur validissimum fundamen-
tum ex Bulla Greg. XV.

6. Confirmatur hoc idem.

7. Dubitatur, an quando solum ex-
plicantur in concessionibus, seu communi-
cationibus Privilegia concessa, si postea
Religioni noviter fundata concedantur
nova Privilegia, participant illa primæ
Religiones? Respondetur negativè: quan-
do verò primi Religiosi habent clausulam
in suis Bullis, non solum de communicatio-
ne Privilegiorum concessorum, sed etiam
concedendorum, participant Privilegia
nova Religionis.

8. Stabilitur sententia affirmans.

9. An Privilegia, qua habent clausu-
lam incommunicabilitatis respectu alia-
rum Religionum, reddantur communi-
cabilia per communicationem omnium Pri-
vilegiorum concessorum, & concedenda-
rum pro omnibus Religionibus, sine ex-
pressionem tamen dictæ clausulæ; defendi-
tur, & roboratur sententia affirmans;
dummodo intelligatur de privilegijs con-
cessis tempore generalis communicationis
ante.

antecedentis, non verò de alijs, quæ postea conceduntur cum tali clausula incommunicabilitatis.

10. Proponitur dubium circa communicationem Privilegiorum inter Provincias, Conventus, Ecclesias, & personas particulares.

11. Explicatur, & defenditur vera sententia.

12. Proponuntur aliqua objectiones ex Bullis Pontificum.

13. Satisfit objectionibus cum moderaminibus requisitis.

14. Roboratur, & explicatur magis eadem communicatio.

15. Explicatur iterum eadem pars.

16. Impugnatur quadam sententia circa hoc, & vera stabilitur.

17. Communicatio Privilegiorum non extenditur ad gratias, quæ per Brevia, seu decreta particularia summi Pontificis, seu in quibus præcedit examen, & decretum alicujus sacre Congregationis, alicui particulari Conventui, vel Religioni conceduntur, assignatur fundamentum.

18. Explicatur, quomodo, & quando hæc extensio fiat in aliqua Religione.

19. Vera sententia defenditur.

20. Respondetur argumentis in contrarium.

21. Privilegia concessa alicui persona ratione dignitatis, officij, vel ministerij transeant in Successores.

22. Privilegia communicata alicui particulari, & private persona, nullo modo communicantur alijs, neque in proprio, neque in alieno Ordine.

23. Confirmatur hoc idem ex duplici exemplo, & refertur primum.

24. Refertur secundum exemplum.

25. Supradicta aptari debent cum

proportione Indulgentijs; dum tamen non sint de his, in quibus specialiter mentio requiritur, vel quia raro, & cum magna difficultate conceduntur, vel quia sunt concessa alicui speciali loco, vel determinata persone propter aliquam rationem specialem, ut patet in aliis Privilegijs, & alijs similibus.

26. Neque sunt communicabilia Privilegia, seu Indulgentiæ, quæ solum ad tempus determinatum conceduntur.

27. Explicatur quomodo duret Privilegium, seu Indulgentia concessa alicui Ecclesie Regularium, si postea transeat ipsa Ecclesia in potestatem Clericorum.

28. Privilegia, quæ per consuetudinem adquiruntur, communicabilia sunt, si cetera adsint.

29. Explicatur, quomodo Privilegijs, quæ ab una Religione per communicationem participantur, maneat istius Religionis, quasi ipsi essent primo concessa, & allegare illa tam in iudicio, quam extra, cum subscriptione, & sigillo in sui favore.

30. Refertur sententia negans; sed affirmans ut vera stabilitur.

31. Explicatur quomodo Privilegia, quæ videntur odiosa, sunt communicabilia, vel non.

32. Doctrina notabilis expenditur.

33. Declaratur quomodo serè omnia Privilegia Regularium, quàmvis sint odiosa alicui, vel aliquibus particularibus, respectu boni communis sint favorabilia, & sic communicantur.

34. Resolvitur, quomodo sub generali communicatione Privilegiorum veniant viva vocis oracula, & Privilegia, quæ sunt clausa in corpore juris communis.

35. Satisfit cuidam objectioni.

36. Expenditur quomodo communi-

I N D E X.

cans Privilegium cum alia Religione possit illud retorquere contra ipsam Religionem, cui primò concessum est.

37. Conciliantur dua sententia opposita.

38. Excluduntur à Conciliatione Privilegia, qua participant familiares, seu servitores Conventuum.

39. Declaratur, quomodo in communicatione Privilegiorum potius jus utendi, quàm usus communicetur.

40. Stabilitur, & explicatur magis hoc idem.

41. Quando Privilegium non apparet fuisse in usu tempore communicationis, non licet uti illo, nisi probetur usus.

42. Privilegijs concessis pro subditis, gaudent Praelati, & Privilegio concessio minori Superiori, gaudet major, non tamen è contrà.

43. Idem confirmatur, & explicatur.

S E C T I O III.

De Autoritate Privilegiorum necessaria quoad usum. pag. 43.

1. Non possunt Regulares uti privilegij, nisi cum constet de validitate, & firmitate eorum; sed diverso modo pro foro interiori, ac pro foro exteriori, non tamen est necessarium ad valorem Privilegij pro foro conscientia, quod detur in scripto.

2. Pro foro externo necesse est, ut in scriptis detur.

3. Sufficenter probatur Privilegium pro foro exteriori per transumpta, vel copias manu Publici Notarij subscriptas, & sigillatas.

4. Fidem faciunt etiam in iudicio apographa, seu copia Privilegiorum Typis excusa in folio, vel in aliquo Bullario, & etiam in libris impressis probatorum Authorum.

5. Privilegia antiqua in corpore juris impressa data diei, mensis, anni, & loci, non indigent ad sui valorem, quòd etiam procedit in legibus & statutis Universitatum.

6. Secus verò de Privilegijs novis, qua sine predictis non valent.

7. Etiam si originale Privilegij, & transcriptum deperditum sit, neque in libro inveniatum impressum, si per testes idoneos probetur, valet pro utroque foro.

8. Episcopus dubius de validitate Privilegij Regularium, non potest impedire, ne illo utantur.

DISPUTATIO III.

De amissione & cessatione Privilegiorum.

S E C T I O I.

De renuntiatione Privilegiorum. p. 47.

1. Privilegijs concessis in favorem Religionis Ecclesie, Conventus, vel alicujus Communitatis, nullus particularis valide potest renuntiare, etiam cum juramento.

2. Idem dicendum est, quando res pertinet ad omnes, & singulos.

3. Praelati inferiores, superiores, & etiam Generales non possunt talem renuntiationem facere, nec valide, nec licite, nisi juxta modum infra assignandum.

4. Capitulum generale potest pro tota Religione facere talem renuntiationem.

mem. Capitulum Provinciale idem potest pro sua Provincia in ejusdem proprijs Privilegijs ex Bullis Pontificis, explicatur modus talis renuntiationis.

5. Privilegijs personalibus, & qua jus tertij non tangunt, renuntiare potest Privilegiatus.

6. Renuntiatio Privilegij ante acceptationem concedentis, vel ejus potestatem habentis, non est valida; excipiuntur casus in jure inclusi: exponitur hoc.

7. Renuntiatio non extenditur ad non expressa, etiamsi similia sint, & in dubio de renuntiatione, non præsuntur quis renuntiasse juri suo.

8. Si ante acceptationem renuntiationis ab habente potestatem renuntians mutet voluntatem, manet privilegium validum, sicut antea. Adducuntur exempla.

S E C T I O II.

De amissione Privilegij per non usum, usum contrarium, & per abusum. p. 50.

1. Certum est posse Privilegium per non usum, & usum contrarium perire, si omnia requisita adsint.

2. Per non usum, seu per usum contrarium deperditur privilegium, quando intercedit tacita renuntiatio, vel sufficiens tempus ad prescriptionem requisitum.

3. Non usus potest sumi negativè, privativè, & contrariè, explicantur singula.

4. Privilegium non deperditur per non usum, si non sit noticia privilegij, vel deficiat occasio, vel se obtulit impedimentum utendi, vel denique si deficiat libertas in privilegiato.

5. Tempus requisitum ad prescriptionem est computandum ab ultimo tempore,

in quo quis cessavit ab usu privilegij. Assignatur tempus necessarium ad prescriptionem contra laicos, & privatas personas.

6. Assignatur tempus necessarium ad prescribendum contra Communitates, Universitates, Ecclesias, & Collegia, ex varijs privilegijs.

7. Pro Religiosis requiritur longius tempus.

8. Refertur pro hac re magnum privilegium Eugenii IV.

9. Privilegia Regularia, qua nulli nocent, nunquam deperduntur per non usum, sive negativum, sive privativum, exclusis privilegijs relatis, num. 7.

10. Insertur, quod solum amittuntur privilegia per non usum, vel ratione prescriptionis, vel ratione tacite renuntiationis.

11. Nunquam datur renuntiatio in non usu privilegiorum Regularium, sive negativo, sive privativo, qua nulli nocent.

12. Prasata Doctrina intelligitur de privilegijs affirmativis, id est, qua aliquid faciendum indulgent: nam de merè negativis, in quibus conceditur facultas non faciendi, quod erat faciendum, & non tangunt jus tertij, nunquam deperduntur per non usum.

13. Qua sint privilegia merè favorabilia, dictum manet supra disp. 1. sect. 1. 2. & 3.

14. Privilegia, qua aliquod jus laedunt, vel vergunt in damnum tertij, amitti possunt, vel per non usum privativum, vel per usum contrarium, si cetera adsint.

15. Privilegium personale absque protestatione, & rationabili causa deperditur, si privilegiatus voluntariè se subdat jurisdictioni alterius, etiam per unum actum

(†††)

con-

contrarium: verum licet privilegiatus exerceat unum, vel aliquos actus contrarios, non habens simpliciter animum renuntiandi Privilegio, sed solum quoad illum, vel illos actus, absolutè non amittit Privilegium.

16. Adducitur exemplum ex utroque jure; sed ad tollenda litigia adhibenda est semper protestatio.

17. Prasata Doctrina maxime vera est, quando Privilegium se extendit ad diversas res.

18. Quando Privilegium amittitur per prescriptionem, vel tacitam renuntiationem ex dispositione juris, non est opus acceptance Pontificis, seu concedentis.

19. Contrarius usus Privilegij per Religiosum particularem, per Monasterium, & etiam per Provinciam, non invalidat Privilegium concessum pro toto Ordine.

20. Privilegium amitti potest per abusum non utendo illo, loco, tempore, ac mensurâ prescriptâ in ipso, & utendo extra limites Privilegij, & etiam per sententiam, quando in jure asseritur, quod ipso facto incurrat, vel non expectata sententia.

21. Religiosi irregulariter viventes per abusum suæ Regule, saltem in foro conscientia amittunt Privilegia.

SECTION III.

De amissione Privilegij ex cessatione causæ finalis. pag. 55.

1. In Privilegijs merè gratiosis non deperditur Privilegium ex cessatione causæ finalis.

2. Nec minus cessat ex cessatione causæ impulsiva: nec cessat Privilegium absolutè, per cessationem ad tempus causæ finalis totalis, sed suspenditur pro illo tempore. Adducitur exemplum.

3. In Privilegijs, quæ vel juri communi opponuntur, vel justertij laedunt, si causa finalis cessat contrariè, cessabit Privilegium totaliter, si cessat causa finalis totaliter; si verò cessat partialiter, cessabit Privilegium quoad illam partem. Explicatur quomodo hoc sit intelligendum.

4. Explicatur magis hæc Doctrina.

5. Si cessat causa totalis Privilegij non contrariè, sed solum negativè, non cessat Privilegium.

DISPUTATIO IV.

De revocatione privilegiorum.

SECTION I.

Quæ Privilegia possint revocari validè, & licitè à Principe concedente, vel à Successore habente æqualem potestatem. pag. 57.

1. Explicatur de quo procedat difficultas.

2. Privilegia merè gratiosa, id est, quæ procedunt ex sola benignitate, & liberalitate Pontificis, revocari possunt, etiam sine aliqua compensatione, & nullâ interveniente causâ semper validè, & in praxi semper licitè, quia semper fiet ex aliqua causa Pontifici nota.

3. Privilegia collata per modum contractus onerosi, quamvis cum urgenti

cau.

causa, & ob bonum publicum possint revocari, sed cum debita compensatione. Adducitur exemplum.

4. Privilegia remuneratoria propter servitia facta, quomodo interpretanda sunt, exponitur.

5. Si obsequia & servitia, ob quae datur Privilegium, fuerunt liberaliter exhibita, sed ex alio titulo debita, etiamsi illorum causam Princeps Privilegium concedat: concessio in rigore non est remuneratoria ex debito iustitia, sed potius ex lege antidotali; id est, gratitudinis, benevolentiae, & benignitatis, & potest revocari absque compensatione, nisi ad summum ex quadam gratitudine, ne Princeps ingratus se ostendat.

6. Merita debent exprimi specialiter in Privilegio concesso, ut constet esse remuneratorium.

7. Privilegia Regularibus concessa per Romanos Pontifices in premium laborum, quos passi sunt, & quotidie patiuntur pro sancta Romana Ecclesia defensione, & augmento, ac animarum salute. Aliqui sentiunt esse remuneratoria ex causa onerosa, & per modum contractus saltem implicitè, ad modum famulorum serventium, & militum praestantium sine pacto, & sic non posse revocari sine debita compensatione.

8. Sed oppositum absolute est tenendum. Probatum primo.

9. Probatum secundo.

10. Satisfit cuidam objectioni.

11. Verum negari non potest, quod multa ex his operibus in Religiosis excedunt debitum rigorosa, & praecise obligationis suae professionis, cum sint supererogatoria; attamen cum fiant, ut debet

fieri, ex amore Dei, & proximorum, à Deo expectanda est retributio, non à Romano Pontifice, nisi ad summum ex gratitudine.

12. Proponitur alia obiectio.

13. Satisfit illi.

S E C T I O II.

De diversis revocationibus Privilegiorum. p. 61.

1. Non semper sunt idem, Privilegium, rescriptum, gratia, beneficium, & indultum, sed multoties diversificantur, explicatur primò differentia illorum.

2. Rursus rescriptum aliud dicitur iustitiae, aliud gratiae, quodlibet declaratur.

3. Exponitur in quo differant gratia, & Privilegium, neque enim inter se convertuntur.

4. Revocatio alia est expressa, & formalis; alia implicita, seu per quandam consecutionem: explicantur singula.

5. Revocatio expressa & formalis subdividitur in genericam, seu generalem: & in specificam, seu individualem. Explicantur singula.

6. Declarantur quatuor modi, quibus Pontifex potest implicitè, seu tacitè revocare Privilegia.

7. Clausulae generales revocatoriae Privilegiorum in duplici classe constituuntur, & exprimuntur.

8. Lex Ecclesiastica potest dici generalis tripliciter. Explicatur primus modus.

9. Explicatur secundus modus.

10. Quid dicendum, quando tangit omnes alicujus status particulares.

11. Assignatur differentia inter censuram positam à jure, & positam ab homine.

12. Explicatur tertius modus.

(††† 2) 13. Pri-

13. Privilegium etiam reale dicitur
lex privata, ac proinde lex non absolutè,
sed quasi lex, tamen lato modo dici potest
lex.

14. Privilegia perpetua quando sunt
concessa intuitu alicujus boni communis,
quibus renuntiare non potest, ut pri-
vilegium fori concessum Clericis, &
Monachis, quia propriissime dicitur
lex, non solum respectu illorum, quibus
præcipitur, ut tale Privilegium Cleri-
ci observent, sed etiam respectu ipsorum
Clericorum, quibus præcipitur, ut il-
lo utantur, nec renuntiare valent. Alia
Privilegia, quæ ab hoc desiciunt, non
sunt proprie, & rigorosè leges ex defe-
ctu obligationis observantia in illis.

15. Qualibet vera, & rigorosa lex
respectu diversorum, & potest dici gene-
ralis, & specialis, exceptis illis, quæ om-
nes fideles adstringunt.

16. Agitur de clausulis generalibus
revocatorijs primæ classis, num. 6. as-
signatis.

17. Dubitatur primò, an Privilegijs
insertis in corpore juris communis, seu
Ordinarij derogetur per dictas clausu-
las revocatorias in novis Statutis Ponti-
ficis insertas, quando non adsunt par-
ticula, motu proprio, certâ scientiâ,
& de plenitudine potestatis. Prima
sententia absolutè affirmat.

18. Alij Doctores antiqui, & mo-
dèrni varias exceptiones apponunt præ-
fate sententiæ.

19. Primum, quando Papa statuit
per mandum legis, seu statuti generalis di-
ctæ clausule revocatorie generales suffi-
ciunt ad deroganda Privilegia, quæ in-
serta sunt in corpore juris communis: im-

his, quæ opponuntur novæ legi, etiam si
Privilegia juris habeant clausulas deroga-
toriarum derogatorias, dummodo
jus commune cum lege nova in proprie-
tate sermonis non possint inter se conciliari.

20. Affirmant multi, quòd revoca-
tio posterior generaliter facta, indistin-
cte loquens in aliqua lege, seu statuto
correctivo prioris legis, limitanda est per
priorem specialem.

21. Addunt aliqui, quòd si lex gene-
ralis correctiva posterior nullo modo pos-
sit componi cum priori, neque aliquem
effectum habere, nisi illi derogando, de-
rogata manebit, etiam si sit respectu cu-
juscumque Concilij Generalis, nullam de
illis mentionem faciendò.

22. P. Sanchez, & alij sentiunt ne-
cessariam esse in posteriori lege expres-
sam mentionem Conciliorum Genera-
lium, saltem in genere, ut in eis Statu-
ta revocata intelligantur, imò si Con-
cilium sit novum, ut est Tridentinum,
indiget specificâ, & individuali expres-
sione.

23. Per leges Concilij Generalis non
derogatur Privilegijs specialibus, quæ
sunt extra corpus juris communis, nisi
in Concilio sint clausulae expressè deroga-
torie generales assignate in primæ
classe.

24. Proponitur alia difficultas in hac
eadem re.

25. Quando Privilegium speciale po-
test habere effectum petisum ex proprie-
tate verborum sine derogatione juris cõ-
munis, etiam si non inveniatur deroga-
torie, non derogatur juri communi;
idem dicendum quando in utroque sunt
solum

I N D E X.

solius clausulae generales derogatorie.

26. Quando Privilegium non potest habere effectum, quem per iuxta proprietatem verborum, nisi derogando juri communi, illi derogabit in eo, quo illi contrariatur, & hoc non solum cum clausula derogatorijs generalibus relatis in secunda classe; sed cum prima, quando in jure communi nulla est specialis resistens. Probatum hoc efficaciter.

27. Confirmatur ex cap. Cum his, de Privilegijs.

28. Expenduntur aliqua pro incerto, notatu digna.

29. Solvitur difficultas in oppositum.

30. Assignantur aliqua Privilegia, quae prorsus sunt inutilia.

31. Proponitur quaedam obiectio.

32. Respondetur primo.

33. Respondetur secundo.

34. Alteri instantia satisficit.

35. Si necessarium sit verba Privilegij extendere etiam contra jus commune, ut aliquid de novo concedat, extendi debet. Assignatur differentia inter Privilegia vere favorabilia, & odiosa.

36. Privilegia, quae continent clausulam, ut revocari non possint, nisi de eis mentio expresse fiat de verbo ad verbum, vel quae simile, revocantur per praefatas clausulas generales sequentis Privilegij.

37. Proponitur, & solvitur difficultas circa eandem materiam.

38. Per clausulas generales non revocantur Privilegia concessa per modum contractus, nisi hoc exprimat.

39. Proponitur quaedam limitatio.

40. In Privilegijs extra corpus juris, primo Privilegio non derogatur per secundum: explicatur quomodo sit intelligendum.

41. Expenditur, quando, & quomodo revocetur Privilegium per sententiam.

42. Ceteris paribus quando in primo Privilegio, seu statuto est duplex clausula resistens revocationibus futuris, debet in novo Privilegio hoc explicari.

43. Privilegia habentia clausulas resistentes, videlicet, ut non possint revocari, nisi de illis fiat de verbo ad verbum expressa mentio, non revocantur cum solis clausulis generalibus per subsequens Privilegium, etiamsi maneat frustraneum.

44. Proponitur obiectio quaedam.

45. Respondetur obiectio.

S E C T I O III.

An per clausulas generales revocentur Privilegia, seu statuta inserta in Conciliis Generalibus? pag. 77.

1. Procedit dubium, quando novum Privilegium non facit mentionem, adhuc in communis Conciliorum Generalium, sed non potest habere effectum in proprietate sermonis sine tali derogatione.

2. Negativè respondens multi.

3. Sed limitant, nisi constet aliud de voluntate derogantis.

4. Aliqua non leviter inferunt Auctores dictae sententiae.

5. P. Suarez adducit notandam pro hoc doctrinam.

I N D E X.

6. Adducitur aliud Corollarium.
7. Alij Doctores sentiunt Constitutiones Apostolicas nihil differre a Conciliaribus; alij oppositum sentiunt.
8. Utraque sententia probabilis videtur.
9. Alia media utramque componens, sequitur eam Auhor.
10. Proponitur objectio.
11. Satusit illi.
12. In Privilegijs, quae sunt difficillima concessionis, quia raro, vel non sine magna difficultate conceduntur, us contra Concilia, vel jus tertij cadunt graviter in jure acquisito, maxime in rebus temporalibus, nisi contineant clausulam derogatoriam specificam Conciliorum Generalium, non admittitur derogatio circa contenta in Concilijs Generalibus, neque alia derogant.
13. Proponitur objectio, & solvitur.
14. Extenditur, & ampliatur praedicta doctrina.
15. Adducuntur exempla de cessionibus Rotalibus pro confirmatione.
16. Nec praedictus modus interpretandi est alienus à mente Pontificum.
17. Confirmatur iterum eadem Doctrina.
18. Proponitur eadem difficultas circa Concilium Tridentinum.
19. Refertur prima sententia affirmans plus requiri ad derogandum dispositu in Concilio novo, verbi gratia, Tridentino, quam dispositu in alijs Concilijs antiquis.
20. Secunda sententia defendit nullam esse differentiam inter Concilia Generalia antiqua, & nova, quia judicatur esse ejusdem auctoritatis.
21. Alij sentiunt pro tertia sententia, minus requiri ad derogandum statutu in Tridentino, quam in alijs Concilijs Generalibus.
22. Probant hanc sententiam ejus Authores ex varijs exemplis.
23. Probatur eadem sententia.
24. Adducitur declaratio Eminentissimorum Cardinalium in ejus favorem.
25. Omnes isti modi dicendi probabiles judicantur, sed mens Authoris declaratur.
26. Adducitur pro Bulla Pii IV. explicatio.
27. Referuntur aliqua notata digna.
28. Limitatur tamen praesata Doctrina.
29. Respondetur primo fundamento in contrarium.
30. Respondetur secundo fundamento.

SECTION IV.

Quid operentur clausulae generales revocatoriae in secundo ordine positae, praecipue circa Tridentinum? pag. 88.

1. Recoluntur clausulae generales secundae classis.
2. Dubitatur, an per aliquam ex dictis clausulis, vel omnes simul intelligantur revocata quaecunque antecedentia, sive in jure communi, sive in Concilijs Generalibus, antiquis & novis reperta, & denique in alijs quibusvis Privilegijs, excipiendo semper illa, quae in contractu
- one.

I N D E X.

oneroso fundantur, vel jus tertij adunt in re gravi temporali acquisita, & possessa, quod debet intelligi circa id, quod novum Privilegium petit in proprietate sermonis.

3. Proponitur primum suppositum ex sententis relatis supra lect. 3. à n. 3. usque ad 6.

4. Proponitur secundum ex sententia Suarez, & aliorum.

5. Declaratur sententia Authoris, & probatur.

6. Notatur, quod in decretis correctivis antecedentium concessionum (cum odiosa sint) non debent extendi revocatoria, sed restringi, quantum patitur proprietate verborum, etiam secundum significationem civilem, dummodo ad exorbitantia, & iniustitia non extendantur.

7. Explicatur sententia Authoris, qua est media inter alias.

DISPUTATIO V.

De publicatione necessaria in revocatione, & concessionem Privilegiorum.

S E C T I O I.

Præsupponuntur aliqua utilia pro intelligentia hujus materiæ. pag. 91.

1. Explicatur titulus.

2. Expenditur, quid necessarium sit ad rationem legum obligantis.

3. Non excipiuntur leges irritantes alius, neque penales ab obligatione alius publicationis, seu promulgationis.

4. Expenditur hæc obligatio.

5. Lex lata pro aliqua Provincia, seu Regno limitato, aut pro quadam Diocesi, non indiget nisi unica publicatione solemnibus, facta in Metropoli, seu civitate, qua est velut caput Provincia, ut liget subditos aliorum locorum, dum adsit sufficiens tempus ut sciatur.

6. Explicatur quomodo id sit intelligendum.

7. Declaratur magis hoc idem.

8. Non sufficit ad obligandum, quod lex in publico consistorio Regis, aut senatorum Republicæ, vel in aliquo Concilio Generali sit stabilita, & subscripta à Principe legislatore, antequam sit promulgata publice, & solemniter. Explicatur modus publicationis.

S E C T I O II.

An leges generales, sive civiles, seu Ecclesiasticæ debeant publicari in singulis Regnis, Provinciis, & Diocesis, vel sufficiat unica publicatio in Curia vel Regali, vel Ecclesiastica, ut vim obligandi habeant?

pag. 94.

1. Omittuntur pro præsentis instituto disposita in jure civili pro legibus imperialibus, & loquimur de legibus Ecclesiasticis à Romanis Pontificibus latis.

2. Refertur prima sententia docens requiri ad obligationem, ut publicatio fiat in singulis Provinciis, in Civitatibus Metropolitanis cujuslibet Provincia, seu Diocesis, quando Princeps habet varias Provincias inter se valde distantes, ut Romanus Pontifex. Si enim non habeat, nisi unam parvam Provinciam, seu Regnum,

I N D E X.

Regnum, sufficit una publicatio in Curia, sive Metropoli Ecclesiastica.

3. Proponitur primum fundamentum.

4. Proponitur secundum.

5. Proponitur tertium.

6. Proponitur quartum.

7. Confirmatur ex jure Canonico.

8. Proponitur sententia multorum, tam Iuristarum, quam Theologorum nervosè defendentium ad obligationem legis Pontificie sufficere unicam publicationem Romae factam.

9. Probatum primò hac sententia.

10. Probatum secundò.

11. Affertur peculiaris modus cuiusdam Authoris sentiendi in hac parte, sed impugnatur, & explicatur.

S E C T I O III.

An lex sufficenter publicata in locis debitis juxta sententias relatas statim incipiat omnes subditos obligare nullà postposità morà à die, seu horà factæ publicationis ?

pag. 97.

1. Refertur sententia affirmans cum suis fundamentis.

2. Alij negant sentientes legem, etiam Ecclesiasticam sine determinatione temporis prolatam, nullum obligare, nisi post duos menses à die factæ publicationis in qualibet Provincia. Referuntur fundamenta hujus sententia.

3. Sententia Authoris explicatur, videlicet legem Ecclesiasticam generalem post debitam publicationem statim

obligare scientes, & presentes; absentes verò, seu distantes obligare post sufficiens tempus, ut morali, & politico modo ad illos notitia perveniat, vel pervenire possit, & non antea.

4. Probatum conclusio ratione, & autoritate.

5. Ex quibus deceditur, Primum, valde utile circa legem submissà voce, vel in secreto prolatam.

6. Secundum, Refertur, & explicatur, quid dicendum, quando lex apponit clausulam, ex nunc, vel aliam similem.

7. Tertium, etiam explicatur circa leges ponentes obligationem post duos, vel tres menses.

8. Circa quartum, quid dicendum pro notitia totius Territorij.

9. Quintum dubium exprimitur, & versatur circa notitiam, qua posset haberi, vel ab Angelo, vel à demone ante legum promulgationem.

S E C T I O IV.

An lex Pontificia irritans contractum, absolutionem Sacramentalem, auferendo jurisdictionem, professionem, collationem beneficii, aliosque actus; & similiter lex penalialis, post publicationem factam solum Romæ, obliget omnes absque ulla mora? pag. 100.

1. Dupliciter sumitur hæc difficultas: vel quando expresse apponit lex hæc clausulam, ex nunc, vel, à die publicationis: vel quando illa non apponit,

I N D E X.

ponit, refertur opinio P. Salas.

2. Rejicitur dicta sententia, si absolute accipiat.

3. Refertur sententia P. Suar. limitativa precedentis.

4. Proponitur, & solvitur quaedam obiectio circa idem, & explicatur difficultas.

5. Exponitur difficultas, quando non adsunt aliqua ex dictis clausulis, & proponitur sententia gravissimorum Doctorum pro parte negativa.

6. Adducitur nova confirmatio pro praedicta sententia.

7. Objiciuntur aliqua ex Bullis Pontificum, quibus satisfacit Molina.

8. Rursus proponit idem Molina objectionem ex Bulla Pii IV.

9. Respondet, & satisfacit dicta objectioni.

10. Refertur alius peculiaris modus dicendi Authoris moderni, sed rejicitur, nisi magis explicetur.

11. Proponitur, & explicatur sententia Authoris.

S E C T I O V.

Quomodo adaptanda sit Doctrina praecedentium Sectionum revo-

cationi omnium Privilegiorum, & Indulgentiarum? pag. 106.

1. Dupliciter potest fieri dicta revocatio. Primo, per publicam, & universalem legem. Secundo, per privatam, seu particularem revocationem alicujus communitatis, vel personae particularis.

2. Circa primam partem aliqui affirmant pro legibus universaliter irritantibus praecedentia sufficere unicam publicationem in Curia Romana factam pro omnibus subditis status Ecclesiae.

3. Secunda sententia defendit esse necessariam pro revocandis Privilegijs, & Indulgentijs promulgationem, non solum in singulis Provincijs, & Regnis; verum etiam in singulis Dioccesibus, alias revocata non manebunt.

4. Explicatur sententia Authoris, & P. Suar. cum quadam differentia pro diversis rebus.

5. Confirmatur de novo eadem sententia.

6. Argumenta praecipua contra eam manent soluta, supra lect. 4. n. 7.

7. Refertur Privilegium Gregorii XIII. & explicatur in favorem verae sententiae.

(†††)

S E C T I O

S E C T I O VI.

Utrum lex revocans Privilegia, vel Indulgentias sortiatur suum effectum à die sufficientis promulgationis, ubi oportet juxta relatas sententias? pag. 108.

1. *Affirmant aliqui etiamsi propter ignorantiam fiant aliqua contra legem revocatoriam, factum esse nullum, & invalidum.*

2. *Resertur vera sententia negans esse tales actus invalidos, nisi post tempus necessarium, ut noticia perveniat, vel morali, vel humano modo possit pervenire ad notitiam Privilegiatorum.*

3. *Quando aliqui, transacto tempore sufficiente, laborant ignorantia invincibili, quamvis excusentur à culpa, nihil valide efficiunt.*

4. *Sed debet intelligi, si non adfit communis error revocationis, & usus Privilegij pertinet ad jurisdictionem, vel munus publicum, quia tunc actus erit validus juxta legem Barbatus, ff. de offic. Prætoris.*

5. *Adhuc aliquas leges revocatorias Privilegiorum absolute non habere vim obligandi invincibiliter ignorantes, ac proinde nec reddere actus invalidos antequam ad notitiam cujuslibet Privilegiati perveniat noticia revocationis, etiam transacto sufficiente tempore à die publicationis necessaria, sed excluduntur revocatoria aliquarum particularium legum.*

6. *Probatum ab Authore præfata sententia.*

7. *Deducuntur inde aliqua valde utilia.*

8. *Alij Doctores oppositum sentiant, in aliquibus legibus generalibus revocatorijs, prohibentibus ne aliquid fiat, quod antè fieri poterat, deducunt ex hoc casum peculiarem pro confessionibus.*

9. *Alium casum deducunt circa excommunicationem.*

10. *Similiter, tertio deducunt alium casum circa Tridentinum.*

S E C T I O VII.

De revocatione Privilegiorum ab homine, sive privatim facta.

pag. 110.

1. *Revocatio privata non habet effectum, antequam ad notitiam certam Privilegiati perveniat; nec sufficit noticia dubia, & hoc etiam si ve revocatio sit per legem universalem, sive per privatam.*

2. *Statuitur difficultas proposita in titulo sectionis.*

3. *Supponitur differentia Privilegij realis, & personalis.*

4. *Privilegium concessum determinata personæ, vel peculiari loco, ratione sui non revocatur, nisi noticia perveniat ad illum, vel per litteras derogantis, aut per nuntium ad ipsum Privilegiatum directum, etiamsi notitiam habeat revocationis per aliam viam, quidquid in contrarium*

I N D E X.

ritum alij dicant.

5. Privilegium concessum alicui Communitati particulari, non est necesse, ut revocatio illius intimeretur cuiuslibet de Communitate, sed sufficit ut intimatio fiat corpori illius, videlicet Capitula Provinciali, si concessum est Provincia, & idem dicendum proportionaliter si Privilegium concessum est toti Religioni.

6. Privilegium concessum sine noticia Privilegiati alicui affirmant valere.

7. Sufficit quod concedatur ad instantiam Privilegiati per se, vel per suum Procuratorem, ut valeat, secus si concedatur ex motu proprio, vel ad instantiam alicujus ignaro Privilegiato.

8. Adducitur disparitas, & explicatur.

9. Adducuntur Authores.

10. Non sufficit ad effectum Privilegij concessio activa, sed requiritur admissio passiva, qua sine voluntate propria, vel sui Procuratoris nihil operatur.

11. Confirmatur eadem conclusio.

12. Respondetur argumentis in contrarium.

13. Probatum hoc esse de mente Pontificum.

14. Nec sufficit noticia habita ab aliquo, qui casu audivit, vel scivit Pri-

vilegium fuisse à Pontifice concessum, imò neque si ipsemet Privilegiatus audiret concessionem esse factam.

15. Inducuntur aliqua Privilegia, quae licet concessa sint motu proprio, prosunt Privilegiatis in die concessionis.

16. Excipitur etiam Privilegium absolvendi ab excommunicatione.

17. Addunt aliqui Privilegia habere effectum à die concessionis Pontificis, etiam ante acceptationem Procuratorum.

18. Voluntas acceptandi Privilegium sufficit quod sit virtualis, si Privilegium detur per modum legis alicui Communitati, licet particularis aliquis eam ignoret.

19. Ex quibus infertur resolutio casus particularis.

20. Supradicta Doctrina non solum est vera, quando Privilegium conceditur alicui Communitati, sed etiam quando conceditur aliquibus personis particularibus ratione officij.

21. Nec obstat regula Juristarum, quae adducitur in contrarium, nam satisfi illi.

22. Limitatio adhibita ab aliquibus circa dictam doctrinam non admittitur.

23. Probatum vera doctrina ex aliquibus exemplis.

24. Satisfi argumentum in contrarium.

S E C T I O VIII.

S E C T I O IX.

An Privilegium aliquando obliget
Privilegiatum, ut eo utatur?
pag. 118.

An leges revocantes Privilegia pen-
deant ab acceptatione Privilegio-
rum?
pag. 120.

1. Ut certam supponunt aliqui par-
tem negativam.
2. Assignantur aliqui casus, in
quibus Privilegiatus tenetur uti Privi-
legio, & hoc sub culpa gravi.
3. Refertur alius casus.
4. Corollarium utilissimum addu-
citur.
5. Alius casus refertur.
6. Proponitur dubium de habente
Privilegium audiendi Missam tempore
interdicti, videlicet, an teneatur uti
Privilegio, & Missam audire?
7. Multi negant.
8. Alij ponunt differentiam in in-
carcerato, & in impedito, ob in-
firmitatē habente oratorium domi, &
respectu habentis Privilegium tempore
interdicti, resolvitur difficultas.
9. Resolvitur dubium, an habens
Privilegium absolvendi teneatur uti
tali Privilegio cum poenitente, qui
peccata reservata confitetur; assi-
gnant aliqui differentiam inter pecca-
ta reservata, & censuras.
10. Rejicitur dicta distinctio, &
resolvitur dubium.

1. Omnis legibus civilibus, de Ec-
clesiasticis graves Doctores sentiunt,
quod licet Pontifex non recipiat pote-
statem à subditis, sicut Reges tempora-
les, nihilominus ad earum obligatio-
nem requiratur acceptatio subdito-
rum.
2. Lex Pontificia potest obligare
quoad unam partem, & non quoad
aliam: similiter in uno loco, & non in
alio, ex defectu acceptationis.
3. Refertur sententia absolutē ne-
gans sine acceptatione legem obli-
gare.
4. Refertur opposita sententia cum
aliquali moderamine.
5. Admittitur supplicatio ad legis-
latorem, & declaratur modus.
6. Conciliantur dua sententia, qua
videntur opposita.
7. Explicatur differentia inter non
usum, & dissuetudinem.
8. Consuetudo, & dissuetudo in
quo differant.
9. Referuntur opiniones circa de-
signationem temporis requisiti ad pra-
scribendum per dissuetudinem.
10. Resolvuntur, & explicantur,
quae ad hoc desiderari possunt.
11. Si legislator insitet per decen-
nium, ut sua lex recipiatur, & id asse-
qui

I N D E X.

qui non possit, nulla manet lex.

12. Redditur optima ratio dictæ conclusionis.

13. Quando tota Respublica, vel major pars illius agit contra legem, præsumitur lex non admissa, temperatur, & explicatur.

14. Sententia affirmans legem non obligare, quando per decennium ignoratur lex in aliquo loco, affirmant viri docti.

15. Sed melius dicitur, quod per illud tempus solius fuit suspensa obligatio, sed existente notitiâ cum alijs requisitis incipit obligare.

16. Quando lex est nimis dura, & difficilis observantia, dat locum supplicandi legulatoxi, & dum supplicatio durat, nulli peccant non acceptando legem: per quos autem debeat supplicatio fieri, explicatur.

17. Si legislator auditiâ supplicatione non responderit, censetur legem manere revocatam.

18. Quando supplicatio non fit existente causâ sufficiente, arbitrio prudentis, tenent aliqui, post decennium legem non obligare, adhuc ignorante legulatore. Si autem non fuit iusta causa supplicandi, primi, qui in majori parte legem non recipiunt, peccant graviter, usque ad tempus præscriptionis.

19. Resolvitur quid dicendum, quando minor pars populi legem statim recipit.

20. Si lege sufficienter publicatâ dubitetur de acceptatione, docent aliqui non obligare, cum leges non obli-

gent ante acceptationem.

21. Colligitur ex dictis, quid sit dicendum de legibus Privilegiorum.

DISPUTATIO VI.

De revocationibus Privilegiorum, quæ in Tridentino continentur, & de clausulis, quibus in eis utitur.

S E C T I O I.

De his, quæ inter dicuntur Religiosis exemptis in Concilio Tridentino, cum revocatione Privilegiorum. pag. 128.

Cum in tota hac Sectione nihil contineatur, nisi revocationes aliquorum Privilegiorum Regularium, non est opus Summarium minutatim inserere.

S E C T I O II.

De universali revocatione Indulgentiarum, facta pro omnibus Regularibus à Paulo V. pag. 136.

1. Refertur ad literam Bulla Pauli V. derogatoria omnium Indulgentiarum Regularium, usque ad suum tempus, qui alias de novo concedit. Omititur summarium prædictæ Bullæ, quod usque ad num. 16. extenditur, tanquam non necessarium.

(III 3)

17. 17

I N D E X.

17. In prædicta revocatoria solum comprehenduntur Indulgentia concessa pro ipsis Religiosis, & in utilitatem ipsorum, non verò quæ sunt Generales pro omnibus.

18. Indulgentia concessa pro omnibus Fidelibus visitantibus Ecclesias Regularium non includuntur in ipsa revocatoria Pauli V.

19. Indulgentia pro animabus purgatorij, sive sint Religiosorum, sive secularium, non comprehenduntur in revocatoria, & sic possunt eas lucrari Religiosi tam pro suis Religiosis defunctis, quam pro secularibus.

20. Non revocantur pro Regularibus Indulgentia concessa pro mortis articulo.

21. Religiosi gaudent etiam in proprijs, & alienis Ecclesijs Indulgentijs, quibus gaudent ceteri Fideles; & idem dicendum est de concessu generaliter per numismata, coronas, & res similes.

22. Nomine Ecclesia ad lucrandas Indulgentias venit etiam cæmeterium ipsius.

23. Infirmi Regulares, & impediti ob nimiam senectutem, ex lectulis, vel domibus lucrari possunt Indulgentias noviter concessas à Paulo V. pro Regularibus, dummodo faciant aliquod opus pium arbitrio Confessarij designatum.

24. Indulgentia designata in ipsa Bulla Pauli V. pro itinerantibus, & extra claustra degentibus, de licentia suorum Superiorum, ut Prædicatoribus, Lectoribus, &c. est nova gratia prædictis addita,

25. Et nota, quòd sive sint extra claustra ad breve tempus, sive ad longum, lucrantur easdem Indulgentias.

26. Prædicti omnibus Indulgentijs gaudent Moniales, sive subdantur Religiosis, sive non.

27. Proponitur duplex difficultas circa Indulgentiam concessam ipsis Religiosis visitantibus proprias Ecclesias.

28. Resolvitur præfatâ Indulgentiâ gaudere Religiosos singulis diebus totius anni.

29. Confirmatur idem assertum.

30. Præfata Indulgentia est plenaria, & non solum una, sed multiplex.

31. Resutatur sententia contraria, quia singularis, & caret sufficienti fundamento.

32. Probatur vera sententia ex verbis Bullæ Pauli V.

33. Ratio in contrarium nihil probat.

34. Confirmatur ex alijs verbis ipsius Bullæ.

35. Confirmatur idem.

36. Dicendum est Regulares visitantes proprias Ecclesias lucrari omnes Indulgentias plenarias, & non plenarias, quas lucrantur visitantes Ecclesias Romæ in diebus stationum.

37. Nota, quòd in hac derogatoria Pauli V. revocantur Indulgentia concessa Religiosis, etiam per viva vocis oracula, secus vero in revocatorijs Gregor. XV. & Urb. VIII. infra referendis, disp. 8. sec. 3. n. 1.

DISPU-

DISPUTATIO VII.

SECTIO II.

De confirmatione privilegiorum.

SECTIO I.

An Privilegia expressè revocata in Tridentino habeant hodie aliquam vim virtute alicujus confirmationis? pag. 147.

1. Adducitur occasio dubitationis ex Bulla Pii V. in favorem Religiosorum.
2. Affirmant multi hujusmodi Bullam esse hodie in sua vi.
3. Fundamentum 1. hujus sententia rejicitur.
4. Patet origo deceptionis Authorum hujus sententia, & declaratur veritas.
5. Fundamentum 2. aliorum Doctorum rejicitur.
6. Aperitur equivocatio horum Doctorum.
7. Proponitur alia difficultas resolvenda infra lect. 3. à n. 3. usque ad 6. & lect. 7. dub. 4. & 5.
8. Proponitur aliud fundamentum pro predicta sententia.
9. Cum moderamine assignato admittitur hic modus dicendi.
10. Impugnatur modus singularis dicendi cujusdam Authoris.
11. Ostenditur debilitas, ne dicam falsitas dicti modi.

Quomodo intelligendæ sunt clausulæ, quas post Tridentinum apponere solent Pontifices in concessionibus, confirmationibus, & innovationibus Privilegorum Regularium? pag. 153.

1. Refertur primus Pontifex, qui post Trident. aliquas clausulas restrictivas in suis concessionibus apposuit, qui fuit Gregor. XIII. & postea alij usi sunt, vel eisdem, vel addiderunt alias.
2. Sequutus est post Gregorium XIII. Sixtus V. & sic suo ordine ceteri, in quorum quolibet referuntur clausulae, quibus usus est usque ad num. 16. inclusivè hujus sectionis, & idè non est opus uti Summaris in presenti.
17. Expenditur quomodo intelligendæ sunt clausulae, canones & decreta, quando eis utuntur Pontifices in suis limitationibus.
18. Particula Canones, post Trident. apposita in Bullis, non intelligitur de Canonibus ipsius Tridentini.
19. Quando Pontifices apponunt clausulam, dummodo non sit contra Tridentinum, non intendunt revocare Privilegia, quæ statutis illius sunt contraria, si non est opposita revocatio illorum. Explicatur difficultas.
20. Privilegia igitur, quæ non revocantur expressè in Trident. non manent revocata in clausulis, non obstantibus Privilegiis; imò potius manent confirmata ex alia ibi relata.
21. Satis.

I N D E X.

21. Satisfit objectionibus, qua adducuntur.

22. Nec propterea otiose apponitur in Trident. dicta clausula.

23. Alteri objectioni satisfit.

24. Adhibetur alia solutio P. Suarez.

25. Proponitur aliud inconveniens ex quibusdam Bullis Pontificum.

26. Respondetur ex Doctrina P. Suarez.

27. Explicatur iterum mens Pontificum.

28. Recoluntur dicta clausula, & declarantur.

29. Privilegia confirmata, ex certa scientia, revalidant Privilegia per non usum, & per contrarium usum.

S E C T I O III.

An hodie, quoad forum saltem conscientiae, habeant valorem Privilegia revocata, etiam expressè à Tridentino. pag. 166.

1. Proponitur modus questionis.

2. Aperitur magis difficultas.

3. Partem negativam sequuntur multi ex Bulla Gregorii XIII. revocatoria Bullae Pii V. in favorem Regularium.

4. Oppositum docent non pauci.

5. Refertur primum fundamentum.

6. Confirmatur ex gravibus Authoribus.

7. Confirmatur 2. ex ipsa Bulla

Pii V. & praxi professionum ante annum expletum novitarius factarum.

8. Quid talis professio non debeat iterari, ut probabile defenditur.

9. Alij ex quodam oraculo ipsius Pii V. intendunt probare affirmativam.

10. Proponitur obiectio contra hunc modum dicendi ex revocatorijs Greg. XV. & Urbani VIII.

11. Ex dictis Authoribus aliqui affirmant, quod oraculum Pii V. fuit solum pro foro conscientiae, quod non cadit sub revocationibus Gregorii XV. nec Urbani VIII. Rejicitur haec sententia.

12. Alij persistunt dicendo, quod oracula, qua jam erant sortita suum effectum ante revocatorias, non fuerunt revocata, & omnia alia, qua usque tunc fuerant concessa. Sed refellitur iste modus dicendi, sic absolute prolatus.

13. Explicatur in quo sensu verum, quod oracula, qua jam sortita erant suum effectum, non fuerunt revocata.

14. Idem magis explicatur.

15. Refertur aliud fundamentum dictae affirmativae sententiae ex cessatione finis revocatarum Gregorii XV. & Urbani VIII. maxime quoad Praelatos regulares.

16. Remittitur resolutio hujus dubij ad infra dicenda, disputat. 8. c. oraculis, sect. 8. à num. 1. utque ad inclusivè.

S E C T I O

SECTIO IV.

De diversitate confirmationum Privilegorum. pag. 172.

1. Exponitur duplex genus confirmationis: una, que fit in forma communi; alia, que fit ex certa scientia.
2. Confirmatio, que fit cum plena noticia eorum, que sunt confirmanda, dicitur, & est ex certa scientia. Quando vero confirmatio fit cum valde confusa noticia Privilegij, dicitur in forma communi.
3. Explicatur natura harum confirmationum.
4. Explicatur magis secundo.
5. Iterum tertio exponitur.
6. Quid operetur clausula, annovamus, præcipue in confirmationibus sub forma communi.
7. Confirmatio ex certa scientia, quos effectus causet?
8. Sententia negans, quod clausula, ex certa scientia, non causet tales effectus, nisi tenor verborum inseratur in Bulla confirmatoria, rejicitur.
9. Ostenduntur fundamenta vera.
10. Ab inconveniente ex contraria sententia, sequitur confirmatio vera sententia.
11. Confirmatur idem.
12. Confirmatur idem.
13. Proponitur obiectio, & satisficit illi.
14. Proponitur, & rejicitur P. Diana.
15. Eo ipso quod constat Privilegium esse confirmatum ex certa scientia, habet effectum relictos.
16. Confirmatio facta cum dubio, etiamsi ex parte rei, que ignoratur, an indigeat validitate? at ex parte voluntatis concedentis est efficacissima & absoluta, & causat effectum, ac si esset nova, & absoluta concessio.
17. Si Privilegium à principio fuit invalidum in sua prima concessione, vel ex vitio obreptionis, vel subreptionis, nisi hoc exprimat in confirmatione, nihil operatur ad valorem Privilegij, quamvis alij defectus juris suppleantur. Videatur quomodo id intelligendum sit.
18. Obiectio ex Bulla Iulij II. proponitur.
19. Respondetur dictæ obiectio.
20. Roboratur responsio.
21. Alia obstantia adducitur ex decreto Sacra Congregationis confirmato ab Urbano VIII.
22. Satisficit illi, exponendo utilissimam doctrinam.
23. Inferuntur aliqua utilia, & discutitur an derogata sint aliqua Privilegia antiqua Regularibus concessa pro absolutione à reservatis, videlicet à Sixto IV. Urb. IV. Julio II. & Paulo III. & resolvitur pars negativa.
24. Stabilitur quod dicta Privilegia non fuerunt extincta per Tridentinum.
25. Ex verbis ipsius Trident. dicta assertio probatur.
26. Confirmatur eadem veritas.
27. Argumentum ex decreto Urb. VIII. adducitur.

(++++)

28. FA-

28. Facile satisfi illi.
 29. Alia objectio de mente Greg.
 XIII. proponitur.
 30. Dupliciter solvitur.
 31. Remittitur examen alterius
 gravissimi dubij in sectionem sequen-
 tem.

S E C T I O V.

Quomodo intelligendæ sint revo-
 cationes generales omnium Pri-
 vilegiorum sub Clemente VIII. &
 Paulo V. editæ? pag. 183.

1. Refertur declaratio Eminentiff.
 Cardinalium confirmata à Clemente
 VIII. & notantur aliqua pro intelligen-
 tia dubij.
2. Adducitur declaratio, & mode-
 ratio præcedentis decreti ab Urbano
 VIII. edita, ubi extendit excommuni-
 cationem Trident. provocantium ad
 duellum, etiam ad privatam.
3. Expenduntur iterum verba de-
 creti Urbani VIII.
4. Quæ Privilegia derogentur cir-
 ca reservata à Clemen. VIII. & Pau-
 lo V.
5. Hoc idem explicatur magis.
6. Ad primum fundamentum op-
 pofita sententia ex particula insuper,
 Resp.
7. Refertur modus dicendi Magi-
 stri Lezana.

S E C T I O VI.

Explicantur aliqua de confirmatio-
 ne, & quæ de clausula *ex certa
 scientia*, desiderari possunt. p. 186.

1. Dubitatur, & resolvitur, quid
 addat clausula, & de novo concedi-
 mus supra clausulam, ex certa scien-
 tia, & de plenitudine potestatis.
2. Dubitatur iterum, si clausula
 relata tales effectus habens, ad quid
 additur in aliquibus Bullæ, suppletes
 omnes defectus juris, & facti?
3. Satisfi difficultati.
4. Per præfatas clausulas non sup-
 plentur defectus ex jure natura prove-
 nientes, sed adducitur magnum Privi-
 legium Sixti V. pro Minoribus.

S E C T I O VII.

Ad quæ Privilegia revocata, seu de-
 perdita se extendat confirmatio,
 ex certa scientia, & de plenitudine
 potestatis? pag. 188.

1. Procedit difficultas, quando dicta
 clausula ponuntur absolute, & sine li-
 mitatione.
2. Primum dubium, an Privilegia
 revocata in jure communi revaliden-
 tur per clausulam, ex certa scientia?
 sententia negans refertur.
3. Fundamenta sententia negan-
 tis proponuntur.
4. Sententia affirmans stabilitur.
5. In contrarium proponitur objectio.
6. Satis.

INDEX.

6. Satisfit illi.
7. Privilegia revocata ab homine revalidantur in cōmuni sententia per clausulam ex certa scientia.
8. Objectioni, qua adducitur, satisficit.
9. Quàmvis in rigore prædicta clausula redintegret Privilegia in damnū tertij, sed loquendo de equitate non redintegrat.
10. Quando clausula ex certa scientia additur alia: non obstante jure, ac præjudicio tertij, etiam in magnis jus tertij abrogatur, & tollitur.
11. Quæ maximè locum habent quando Pontifex in favorem boni publici jus tertij tollit.
12. Idem præsumitur quando Papa aliquam concedit gratiam, quam scit non posse suum effectum sortiri, nisi cum præjudicio juris tertij.
13. Examinatur Cūbium, videlicet, an renoventur Privilegia revocata in Concilijs Generalibus antiquis, etiamsi nulla fiat mentio Conciliorum adhuc in communi per clausulas, ex certa scientia, motu proprio, &c.
14. Refertur sententia negativa.
15. Sententia affirmativa defenditur cum aliquibus declarationibus.
16. Dubitatur, an per prædictas clausulas absque limitatione restantur Privilegia expressè revocata in Tridentino, non factâ mentione ejus.
17. Refertur sententia affirmans.
18. Adducitur particularis modus

- intelligendi prædictam sententiam:
19. Confirmatur idem.
 20. Adducuntur Privilegia Pontificum pro hac re.
 21. Sententia Authoris cum aliquibus moderationibus explicatur.
 22. Roboratur ex manifesto exemplo.
 23. Satisfit cuidam objectioni circa dicta.
 24. Ampliatur præfata sententia.

S E C T I O VIII.

An confirmatis Privilegiis unius Religionis, censeantur confirmata Privilegia aliarum, quæ cum illa communicant in Privilegiis?
pag. 194.

1. Adducitur primum notabile pro intelligentia difficultatis.
2. Adducitur aliud notabile pro eadem re.
3. Resolvitur difficultas pro parte affirmativa quoad aliqua Privilegia, & negativa circa alia.
4. Roboratur utraque pars.
5. Quando communicatio Privilegiorum conceditur non solum pro Privilegiis concessu, sed etiam pro concedendis in futurum omnia Privilegia communicantur.
6. Proponitur argumentum in contrarium.
7. Exhibetur solutio.
8. Confirmatio Privilegiorum unius Religionis quomodo participetur ab alijs, resolvitur.

(++++ 2) 9. Sen-

I N D E X.

9. Sententia probabilis adducitur, sed oppositam sequitur Author cum alijs.
erit valida, & illi credendum est, etiam si Privilegium originale non amplius extet.

10. Probatur ratione efficaci.

11. Proponitur obiectio contra eam.

12. Satisfit illi.

13. Aliqualis limitatio adducitur.

14. Aliqui Doctores rursus limitant eadem Doctrinam.

15. Nec desunt qui eam amplient.

16. Vnaquaque Religio attendat concessiones, & confirmationes sue Religionis, nam diverso modo conceduntur pro diversitate Religionum.

17. Refertur amplissima communicatio pro nostra reformata Religione.

18. Explicatur, & ampliatur eadem concessio.

19. Privilegia antiqua, qua non contrariantur decretis Concilij Tridentini, de novo fuerunt confirmata ab ipso Concilio.

20. Expenditur quid operetur confirmatio Privilegij, quando Privilegium apparere non potest, explicatur quid tenendum.

21. Quando Pontifex in confirmatione Privilegiorum facit mentionem de aliquo particulari Privilegio, quod non apparet, si addat sequentia verba: confirmo tale Privilegium, sicut, vel, prout, aut secundum quod, jam tibi per aliud Privilegium concessum fuit à tali Pontifice, valet Privilegium de perditum.

22. Addendum se dicat se confirmare ex certa scientia, Privilegium concessum à tali Papa, confirmatio

S E C T I O IX.

De causa necessaria ex parte Pontificis ad valorem, sive concessionis, sive confirmationis Privilegiorum. pag. 201.

1. Difficultas procedit tam de concessionibus, quam de confirmationibus, & communicationibus.

2. Explicantur modi, quibus fieri possunt.

3. Ad valorem concessionis, vel confirmationis non requiritur nisi voluntas Pontificis, & cum semper operetur cum causa prudenti, & honesta, semper licite concedit, unde ex parte Privilegiati bona fides sufficit, ut utatur privilegio secure.

4. Refertur sententia limitans conclusionem.

5. Sed probatur verior sententia.

6. Stabilitur magis.

7. Quando causa falsa proponitur Pontifici, cum deceptio impediat voluntarium, nulla redditur concessio.

8. Confirmatur idem notando, quod deceptio debet esse circa causam moventem totalem.

9. Diminuta narratio, videlicet quando aliquid occultatur, quod debebat exprimi, reddit nullum Privilegium.

10. Diminuta narratio, qua non pertinet ad causam moventem, nec de iure.

jure, seu de stylo Curia petitur aperi, non vitiat Privilegium.

S E C T I O X.

Resolvuntur aliqua dubiola valde utilia circa extensionem Privilegiorum pro temporibus, & casibus futuris, etiam post mortem Papae concedentis. pag. 203.

1. Potestas absolvendi à reservatis Papa concessa ab uno Pontifice, negant alicui quod extendatur ad reservata postea à sequentibus Pontificibus: probatur primo.

2. Confirmatur secundo.

3. Sed oppositum est tenendum, probatur assertio efficaciter.

4. Confirmatur.

5. Respondetur ad primum argumentum in contrarium.

6. Respondetur ad secundum.

7. Licentia concessa alicui personae determinatae ad faciendum aliquam determinatam Capellam, vel ad designandum aliquod Altare privilegium, dubitatur, an possit mutari, seu reedificari in eadem Ecclesia.

8. Nonnulli Iurista, & Canonista absolute negant, etiam si licentia non apponatur particula, semel.

9. Oppositum ut probabilius defenditur, & probatur, si inveniatur particula semel, si non.

10. Confirmatur primo.

11. Roboratur secundo.

12. Declaratur ad quem Superiorum pertineat designatio talis Altaris,

quando solum Superiori conceditur licentia designandi.

13. Resolvitur dubium, an quae post concessionem absolvendi à reservatis, vel quod simile; propter oblivionem, vel propter scrupulos petivit alicui, quae concessa est cum maiori limitatione, quam prima, certior factus de valore primae possit licite, & securè uti primae maiori, relictae secundae minore, & pars affirmativa defenditur.

14. Confirmatur auctoritate, & exemplo.

D I S P U T A T I O V I I I.

De Privilegiis viva vocis oraculo concessis.

S E C T I O I.

In quo conveniant, & differant Privilegia Bullata ab his, quae ore tenus conceduntur, & viva vocis oracula nuncupantur: pag. 208.

1. Quantum ad valorem eandem vim habent pro foro conscientiae oracula, ac Privilegia Bullata.

2. Sed intelligitur, dummodo oracula habeant omnia requisita supra assignata; imò in favorabilibus ampliantur, sicut in odiosis restringuntur.

3. Differunt Privilegia Bullata ab oraculis in hoc, quod illa necessario requirunt scripturam; ista vero solum verbaliter conceduntur: at tamen potest illis uti, si adsuerint duo testes con-

(++++ 3)

ces-

I N D E X.

cessioni; *sin minus, pro foro exteriori non valebunt: secus verò pro foro conscientie, in super dummodo oracula inveniantur in libri Ordinum, pro utroque foro sunt valida.*

4. *Alia differentia assignatur, nempe, quòd in Privilegio Bullato ipsemet Papa in propria persona loquitur. In oraculo autem loquitur in tertia persona, sive attestans, sive referens quid Papa concefferit, ut constat ex oraculis, qua adducuntur ab Authoribus.*

S E C T I O III.

De revocationibus Oraculorum factis à Gregorio XV. & ab Urbano VIII. pag. 209.

1. *Referuntur revocatoria oraculorum Gregorii XV. & Urbani VIII. cum suis limitationibus, & ampliationibus.*

2. *Officiales Papa, qui sufficiunt pro autoritate oraculorum?*

3. *Sub nomine officialium, seu ministrorum Papa, veniunt intelligendi, pro presenti casu, Eminentissimi Cardinales Protectores Ordinum.*

S E C T I O III.

De aliquibus exceptionibus p. 210.

1. *Referuntur aliquæ exceptiones dictarum revocatarum.*

2. *Referatur secunda exceptio.*

3. *Referatur tertia.*

4. *Apponitur aliqualis declaratio.*

5. *Referatur quarta, & probatur.*

6. *Explicatur doctrina tradita.*

S E C T I O IV.

De oraculis, quæ jam sortita erant suum effectum ante revocatorias. pag. 213.

1. *Explicatur mens Gregorii XV. cui minimè contradicit Urbanus VIII.*

2. *Exponitur controversia orta circa verba ipsarum Bullarum.*

3. *Referatur decretum Sacra Congregationis in favorè dictorum oraculorum.*

4. *Aperitur verus sensus prefati decreti.*

S E C T I O V.

An Privilegium concessum per Bullam uni Religioni, & alteri communicatum solum per oraculum, revocatum sit per dictas revocatorias. pag. 215.

1. *Expenditur difficultas.*

2. *Resolvitur pars negativa.*

3. *Confirmatur.*

4. *Declaratur magis eadè veritas.*

5. *Valdè notanda prefata doctrina.*

S E C T I O

SECTIO VI.

An Privilegia vivæ vocis oraculo concessa, & postea confirmata per Bullas, transierint in Privilegia Bullata taliter, quòd adveniente revocatione Oraculorum non fuerint revocata? pag. 216.

1. Explicatur nodus questionis.
2. Refertur sententia negans.
3. Allegatur primum fundamentum dictæ sententiæ.
4. Allegatur secundum.
5. Allegatur tertium.
6. Confirmatur idem.
7. Adducuntur quædam Bullæ Pontificiæ in favorem hujus sententiæ.
8. Refertur pro eadem sententia latissima Bulla Clementis VIII.
9. Aliam adducunt similem ex Paulo V.
10. Ex dictis Bullis graves Doctores existimant veram esse sententiam negativam, quam sequuntur.
11. Sententia Authoris, quæ affirmativa est, ut omnino vera proponitur.
12. Primum fundamentum refertur.
13. Adducitur nova confirmatio.
14. Secundum fundamentum adducitur.
15. Denud explicatur conclusio.
16. Tertium fundamentum expenditur ex ipsis Bullis revocatoriis.
17. Idem confirmatur, & declaratur ex verbis expressis ipsarum Bullarum.
18. Fulcitur quartò ab insuperabili

li inconvenienti, quod sequitur ex opposita sententiâ.

19. Patescit magis idem inconveniens.
20. Iterum declaratur, & manifestatur.
21. Clauditur discursus totius difficultatis.
22. Explicatur, quomodo ex utraque Bulla Gregorii & Urbani idem inconveniens sequatur.
23. Manifestatur hoc ipsum.

SECTIO VII.

Objectis in Sectione antecedenti factis sit pag. 223.

1. Prima objectioni respondetur.
2. Argumento à paritate adducto respondetur primò.
3. Respondetur secundò.
4. Similiter respondetur tertio.
5. Satisfit instantia ibi de novo facta.
6. Licet admitteretur prima præsententis opposita sententiâ, necessarium neganda est secunda, ex ibi dictis.

SECTIO VIII.

An oracula concessa Prælati Religionum pro bono regimine suorum subditorum, comprehensa sint in dictis revocatoriis? p. 225.

1. Refertur sententia negans, sed cum distinctione admittitur, & absolute negatur.
2. Expenditur mens Authoris.
3. Nec

I N D E X.

3. Nec creditur ab illa deviasse in veritate relatum Authorem.

4. Refertur instantia contra supra dicta ex Bulla Urbani VIII. sed adducitur in concordiam nostrae sententiae.

5. Declaratur differentia inter non luisse Principem comprehendere in aliquo casu particulari subditos, & inter non habuisse voluntatem illos privilegiandi, seu eximendi ab obligatione legis.

ad vivae vocis oracula post ipsas revocatorias concessa, & concedenda? pag. 227.

1. Pars affirmativa refertur.

2. Negativam tamen sequitur Author cum alijs.

3. Satisfit primo fundamento in oppositum.

4. Satisfit secundo.

5. Affertur causa, cur Author ad alia prolixiora, & minus necessaria pro presenti instituto, non se extendere sit in hoc Speculo.

SECTIO IX.

An praedictae revocatoriae Greg. XV. & Urbani VIII. extendantur etiam

SPECV-